

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.892/2014/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a Kecskeméti 12. számú Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Tuza Béla ügyvéd) által képviselt **felperes neve(címe)** szám alatti lakos felperesnek – az Oppenheim Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Gass István Gergő ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű I. rendű és a **II.rendű alperes neve (címe)** alatti székhelyű II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2014. március 28. napján kelt 7.P.20.406/2011/71. sorszámu ítélete ellen a felperes részéről 77. előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 100.000,- (Egyszázezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A II. rendű alperes a **(perbeli márkájú)** személygépkocsik ...országi székhelyű gépjárműgyártó gazdasági társasága.

Az I. rendű alperes a II. rendű alperessel kötött forgalmazási szerződés alapján annak nem képviselője, hanem az általa gyártott gépjárművek magyarországi értékesítője.

A **(B)** Kft. egyik tagja és egyben ügyvezetője a felperes, míg másik tagja a perbeli időszakban a házastársa.

A **(B)** Kft. 2007. október 30. napján az alperesektől független használt gépjármű kereskedővel kötött adásvételi szerződéssel megszerezte az **(X)** forgalmi rendszámú **(perbeli márkájú)** **(Y)** típusú személygépjármű tulajdonjogát. Egyidejűleg a gazdasági társaság és a felperes között szerződés jött létre, melyben – egyebek mellett – rögzítették, hogy a felperes mint ügyvezető korlátozás nélkül használhatja a gépjárművet, továbbá a társaság a gépjárművel kapcsolatos bármilyen követelést vagy igényt annak felmerülése esetére minden további jogcselekmény vagy okirat nélkül a felperesre engedményezett.

A perbeli gépjárművet eredetileg Németországban helyezték forgalomba, magyarországi üzembe helyezésekor futásteljesítménye kb. 23.000 km volt. A felperes 2008 decemberéig márkaszervizben végeztette el a szükséges karbantartásokat. 2008 decemberében kormány szervó problémák miatt fordult a márkaszervizhez, a hibát a **(város 1 neve)-i** székhelyű **(márkaszerviz neve)**-nél javították. A javítással egyidejűleg – többek között – kicserélték a hosszanti bordás szíjat és görgőt, melyeknek

nem volt köze a meghibásodáshoz. Ekkor a gépjármű futásteljesítménye 72.547 km volt. A felperes a szervizkönyv szerint az ezt követő előírt időszakos kötelező szervizeket nem az I. rendű alperes márkaszervizeiben, hanem **(tulajdonos neve)** autószerelőjében végeztette el. A 120.000 km-es kötelező szervizre 2009. november 12. napján került sor 114.150 kilométerállásnál. Ekkor kicserélték a vezérműszíjat a feszítő görgővel együtt, azonban sem a hosszbordás szíj, sem annak feszítő görgője cseréjére nem került sor. Ennek oka az volt, hogy a szervizelést végző szakember álláspontja szerint a hosszbordás szíj és a feszítő görgő 72.547 km-nél történt cseréjére figyelemmel az újabb csere szükségtelen lett volna annak ellenére, hogy a gyár kötelező szervizelőírásai szerint a 120.000 km-es szerviz alkalmával a hosszbordás szíjat és a feszítő görgőt is cserélni kell. A vezérmű szíj cseréjekor a hosszbordás szíjat szükségképpen le kellett szerelni, a visszaszereléskor azonban a hosszbordás szíjat fordítva helyezték vissza, a szíjnak az eredetileg a hengertömbhöz közelebbi oldala az attól távolabbi oldalra került, ezzel – az egyébként forgásirányhoz nem kötött – hosszbordás szíj forgásiránya az ellenkezőjére változott.

A felperes 2010. január 18-20. között a **(város 2 neve)**-i márkaszervizbe vitte a járművet, mert az nem gyorsult megfelelően, az alapjárat hullámzó volt. A javítás után a gépjárművet a felperes továbbhasználta, majd 2010. január 25. napján annak motorja leállt. A szervizben megállapították, hogy a hosszbordás szíj elszakadt, ennek következtében a hengerfejek, a dugattyúk, a szelepek és a további kapcsolódó alkatrészek sérültek. A hiba nem következett volna be, ha a hosszbordás szíjat a jármű 120.000 km-es futásteljesítményekor elvégzett szervizeléskor – az előírt módon – cserélték volna.

A gépjármű javítására 2010 áprilisában került sor, majd azt a társaság ugyanez év október 8-án eladta 4.700.000,- Ft-os vételárért, amely lényegében az autóra felvett kölcsön még nem teljesített részével azonos.

A gépjármű javítását követően abban értékcsökkenés nem következett be.

A felperes kártérítésre irányuló módosított keresetében 5.100.000,-Ft és járulékai egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket, melyből 1.200.000,-Ft-ot javítási költség, 1.300.000,-Ft-ot értékcsökkenés megtérítési igényként, vagyoni kárként jelölt meg, míg 2.600.000,-Ft-ot nem vagyoni kár megtérítése címén követelt. Álláspontja szerint a II. rendű alperes mint a gépjármű gyártója, az I. rendű alperes pedig mint a **(perbeli márkájú)** személygépkocsik magyarországi generál importőre felel a gépkocsi gyári hibájáért. Kifejtette, az előzetes bizonyítás során készült szakértői vélemény megállapította a feszítő görgő geometriai hibáját, melynek elhajlása okozta a hosszbordás szíj szakadását, ami gyártói hibának tekintendő. Hangsúlyozta, 2008 decemberében a II. rendű alperes szervizei útján ugyanezen hiba miatt már visszahívási akciót rendelt el, és a perbeli gépjárműnél is megtörtént ugyanezen alkatrészek cseréje, azonban változatlanul gyári geometriai hibás alkatrész került beszerelésre. Nem vagyoni kártérítés iránti igényét arra alapította, hogy a gépjármű javítását követően folyamatos stresszhelyzetben élt, bizonytalan volt a jármű üzemképességét illetően, félt attól, hogy az közúton meghibásodik vagy balesetet okoz. A hiba javításával kapcsolatos ügyintézés is rendkívüli módon megviselte pszichés állapotát, melynek alátámasztására pszichológus magánszakértői véleményt csatolt.

Az I-II. rendű alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontjuk szerint a felperes keresetösszegei joga hiányzik vagyoni kárai tekintetében, miután az engedményezési szerződés megkötésekor a gazdasági társaság követelése még nem jött létre, a jövőbeli követelés engedményezése pedig érvényesen nem történhetett meg. Kifejtették, a Ptk. 221. § (3) bekezdésére figyelemmel is érvénytelen az engedményezés. Aggályosnak tartották az előzetes bizonyítási eljárás során készült műszaki szakértői vélemény megállapításait. Álláspontjuk szerint a meghibásodás oka a szakszerűtlen szerelés, nem pedig gyártói eredetű hiba volt. Vítatták továbbá a felperes nem vagyoni kárának bekövetkeztét, valamint a javítási költség összegezését is.

Emellett az I. rendű alperes hivatkozott arra, hogy a felperes és közte sem kontraktuális, sem deliktuális jogviszony nem állt fenn. Kérte figyelembe venni, hogy a II. rendű felperesnek nem képviselője, a reklamációt a gyártó felé pusztán továbbította, a kereset vele szemben ez okból is alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolása szerint a felperes perbeli legitimációját az ügyvezetése alatt álló gazdasági társaság, valamint a közte létrejött engedményezési szerződésre alapította, az engedményezés azonban alaki okok miatt érvényesen nem jött létre, figyelemmel a Ptk. 221. § (3) bekezdésére, amely szerint a képviselő nem járhat el, ha a szemben álló vagy ellentétesen érdekelt fél önmaga vagy olyan személy akit ugyancsak ő képvisel. Elfogadta az alperesek hivatkozását arra, hogy az engedményezés lényeges tartalma annak a követelésnek a határozott megjelölése, amelyre az engedményezés vonatkozik, azaz legalább az engedményezett követelés kötelezettjének meghatározása, ha azonban a követelés még létre sem jött, az engedményezési szerződés érvényesen szintén nem jön létre. Kifejtette, a felperes az általa érvényesített vagyoni károk vonatkozásában keresetösségi joggal nem rendelkezik, a keresetösségi jog hiánya azonban nem terjed ki a személyiségi jogai megsértése kapcsán követelt nem vagyoni kártérítésre, amelyet erre tekintettel érdemben is vizsgált. A beszerzett Igazságügyi Műszaki Szakértői Testületi vélemény alapján úgy foglalt állást, hogy a gépjármű meghibásodásának oka nem a beépített gyári alkatrész hibája, hanem a vezérműsúly cseréje során bekövetkezett forgásirány-változás, azaz a szakszerűtlen szerelés, ezért a II. rendű alperesi gyártóval szembeni nem vagyoni kártérítési igényt is alaptalannak találta. Az I. rendű alperes vonatkozásában kiemelte, hogy vele a felperes sem kontraktuális, sem deliktuális jogviszonyban nem áll, így köztük nincs olyan tényállás, amelyre alapítottnak követelés lenne érvényesíthető.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amely elsődlegesen annak megváltoztatására és az alperesek kereset szerinti marasztalására, másodlagosan annak hatályon kívül helyezésére irányult. Jogorvoslati kérelme szerint az elsőfokú ítéleti tényállás és az abból levont jogi következtetés téves. Vitatta az elsőfokú bíróság megállapításait az engedményezési szerződés érvénytelensége körében: álláspontja szerint az engedményezési szerződés nem ütközött jogszabályba, nem volt személyhez kötött, és a bírói gyakorlat érvényesnek fogadja el a jövőbeli követelés engedményezését is. Fellebbezésének részletes indokolásában kiemelte, az engedményezési szerződés szerződő felei között érdekellentét nincs, függetlenül attól, hogy a törvényes képviselő személye azonos a természetes személlyel. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem jelölte meg azt a jogszabályt, amelyet sért az engedményezési szerződés. Kifejtette, a Ptk. 328. §-ából az következik, hogy azt írásba foglalni nem szükséges, ugyanakkor csak a személyhez kötött, valamint a jogszabály által kizárt követelés engedményezése tiltott. A perbeli engedményezési szerződés azonban érvényesen létrejött, joghatályos, következésképpen a felperes minden követelése tekintetében rendelkezik keresetösségi joggal. Kiemelte, az elsőfokú ítélet a kártérítési felelősség kérdésében önmagának is ellentmondó döntést tartalmaz, a szakértői véleményeket pedig tévesen értékelte. Álláspontja szerint a perbeli szakvélemények tartalmukban nem igazolják az elsőfokú bíróság megállapítását, miszerint szakszerűtlen szerelés okozta a gépjármű meghibásodását. Ilyen ténymegállapítást a testületi szakvélemény sem tesz. Hangsúlyozta, a testületi szakvélemény nem cáfolta a közjegyzői bizonyítás keretében készült szakvéleményt, s nem állította azt sem, hogy **(szakértő 1 neve)** szakértő véleménye mérvadó lenne. Ennek alátámasztására csatolta a felperesi jogi képviselő, valamint a szakértői testület részéről **(szakértő 2 neve)** szakértő között folytatott e-mail váltást, melyből kiderül, hogy a testületi szakvélemény nem cáfolta a közjegyzői szakértői véleményben foglaltakat, továbbá a hosszabodás szíj nem forgásirányos alkatrész, így ebből eredően szakszerűtlen szerelés sem történhetett.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték annak helyes indokai alapján. Fenntartották elsőfokú eljárásbeli álláspontjukat az engedményezési szerződés érvénytelensége körében: az engedményezési szerződést megkötő felek érdekei nyilvánvalóan nem eshetnek egybe, hiszen különböző szerződéses pozíciókat foglalnak el, melyek mögött eltérő szerződéses érdekek húzódnak meg. Kiemelték, a felperes iratellenes hivatkozásával ellentétben az engedményezési szerződés érvénytelenségének okaként a Ptk. 221. § (3) bekezdésében rögzített kógens tilalom megsértését jelölte meg az elsőfokú bíróság ítéletében. Kifejtették továbbá, az engedményezési szerződés nem tartalmazza határozottan az engedményezett követelést, amely annak elengedhetetlen érvényességi kelléke. A kártérítési felelősség körében utaltak a testületi szakvéleményre, amely szerint a hosszboardás szíjat fordítva szerelték vissza, forgásiránya az ellenkezőjére változott, a meghibásodást a szakszerűtlen szerelés okozta. Álláspontjuk az volt, az elsőfokú bíróság ítéletében mindhárom szakvéleményt értékelte és azok alapján helytálló következtetésre jutott. A felperes nem tudta bizonyítani, hogy a gépjármű hibája gyári eredetű.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy felperes az I. rendű alperessel szemben sem kontraktuális, sem deliktuális jogcímen nem érvényesíthet megalapozottan igényt. A peradatok szerint közöttük kontraktuális jogviszony nem volt, a **(B)** Kft. a gépjárművet nem az I. rendű alperes hálózatában vásárolta, hanem egy használt gépjármű kereskedőtől, és azt nem is az I. rendű alperes hozta forgalomba, hanem Németországban került üzembe helyezésre. A felperes sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésében nem tett olyan tényelőadást, nem utalt olyan körülményre, amelynek alapján a hivatkozott jogcímen – hibás teljesítésből eredő kártérítés címén – az I. rendű alperessel szemben megalapozottan érvényesíthetne igényt, ezért az elsőfokú bíróság helyesen utasította el az erre irányuló keresetet. A felperes ugyanakkor olyan szerződésen kívüli I. rendű alperesi magatartást sem igazolt, amely kárfelelősség alapja lehet.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a II. rendű alperessel szembeni követelés alapvetően két okból alaptalan. A vagyoni károk tekintetében nem találta igazoltnak a felperes keresetőségi jogát az engedményezési szerződés érvénytelenségére tekintettel, míg a nem vagyoni károk vonatkozásában a gyártói hibát nem látta bizonyítottnak.

A Pp. 3. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el. Ilyen kérelmet – ha a törvény eltérően nem rendelkezik – csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő. A Pp. 3. §-ának (1) bekezdésében írt érdekeltiségnek valamilyen jogi érdekeltiséget kell tekinteni, a pernek kihatással kell lennie a fél jogi helyzetére, általa jogokat szerezhet vagy valamely kötelezettség alól szabadulhat, illetőleg jogvédelmet nyerhet. A keresetőségi jog igényérvényesítési jogosultság, amely azt határozza meg, hogy a perbeli alanyi jog a konkrét felperest az adott tényállás alapján a meghatározott alperessel szemben megilleti-e vagy sem. A keresetőségi jog anyagi jogszabályon alapuló fogalom, melynek hiányában a keresetet érdemben kell ítélettel elutasítani (eBDT 2003. 758., eBDT 1999. 34., BH 2001. 388. számú jogesetek).

A felperes jelen esetben mindkét alperessel szemben keresetőségi jogát az ügyvezetése alatt álló **(B)** Kft.-vel 2007. október 30. napján kötött engedményezési szerződésre alapította. A Ptk. 328. § (1) bekezdése értelmében a jogosult követelését szerződéssel másra átruházhatja (engedményezés). Az engedményezés eredményeként alanyváltozás következik be a kötelelem hitelezői (jogosulti) oldalán: az eredeti jogosult (engedményező) helyébe az engedményes lép. A bírói gyakorlat szerint érvényesen engedményezhető a jövőben lejáró követelés is akkor, ha az engedményezéskor már létezik az a jogviszony, amelyből a követelés fakad. Olyan jövőbeli követelést nem lehet engedményezni, melynek keletkezése, létrejötte eleve bizonytalan. Miután a szerződés létrejöttéhez

a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges (Ptk. 205. § (2) bekezdés), az engedményezési szerződésnek pedig lényeges tartalma annak a követelésnek a határozott megjelölése, amelyre az engedményezés vonatkozik, azaz legalább az engedményezett követelés kötelezettjének és a követelés jogcímének meghatározása, az e kellékeket nem rögzítő engedményezés létre nem jöttnek minősül. Ugyanez érvényes arra az esetre, ha egy követelés még létre sem jött, hiszen ilyenkor sem határozható meg a kötelezett személye, a követelés jogcíme, vagyis a lényeges tartalmi elemek. Ha tehát a követelés még létre sem jött, az engedményezési szerződés sem jön létre (eBDT 2013. 2854. számú döntés, eBDT 2008. 1905. számú döntés). Tekintettel arra, hogy mindezen lényeges tartalmi elemek a perbeli engedményezési szerződésből is hiányoznak, az létre nem jöttnek minősül.

Az engedményezési szerződés egyebekben alaki hibás is. A tulajdonos gazdasági társaságot a Gt. 29. § (1) bekezdése és 149. §-a szerint az ügyvezető képviseli. A Ptk. 219. § (2) bekezdése értelmében a képviselő cselekménye által a képviselt válik jogosulttá, illetőleg kötelezetté. Korlátozó rendelkezést tartalmaz azonban a Ptk. 221. § (3) bekezdése, mely szerint a képviselő nem járhat el, ha a szembenálló vagy ellentétesen érdekelt fél ő maga vagy olyan személy, akit ugyancsak ő képvisel. Téves a felperes fellebbezési érvelése atekintetben, hogy a felperes ügyvezetése alatt álló gazdasági társaság és a felperes között semmiféle érdekellentét nem állt fenn. Az engedményezés fogalmából kifolyólag az engedményező vagyonában – az engedményezett követelés erejéig – csökkenés, míg az engedményes vagyonában ugyanilyen mértékű növekedés következik be a követelés engedményezésével, így érdekeik nyilvánvalóan eltérőek. A jogszabály szövege alapján azonban az érdekellentét fennállta sem szükséges a szembenálló felek vonatkozásában, ami szerződéskötés esetében a jogosult, illetőleg a kötelezett viszonyában értelemszerű.

Téves azonban az elsőfokú bíróság álláspontja atekintetben, hogy a megállapodásnak a Ptk. 221. § (3) bekezdésbe ütközése semmisséget eredményezne. A Ptk. 221. §-a az álképviseletről rendelkezik, annak (3) bekezdése azt a sajátos esetet szabályozza, amikor az ügyletkötés során az abban részes szembenálló vagy ellentétesen érdekelt felek képviselője ugyanaz a természetes személy, s az egyébként mindkét fél képviselőjére teljes körűen jogosult személy eljárását, képviseleti jogosultságát ilyen ügyletkötés esetén kizárja. Az ilyen szerződésekre azonban az álképviseletre, nem pedig a semmisségre vonatkozó jogkövetkezményeket kell alkalmazni (hasonlóan eBDT 2008. 1812. számú döntés, Kúria Gfv.VII.30.103/2012/10. számú döntés). Önmagában tehát attól, hogy a szerződést mindkét fél részéről a felperes írta alá, az nem semmis. Mivel azonban arra nem merült fel adat, hogy utóbb az engedményező társaság a felperes eljárását jóváhagyta volna, az engedményezési szerződés kölcsönös akaratnyilatkozat hiányában nem jött létre.

A szerződés létre nem jöttéből okszerűen következik, hogy a II. rendű alperessel szembeni vagyoni károk megtérítésére a felperes keresetösségi joggal nem rendelkezik. Megjegyzi az ítéletábra az igazságügyi műszaki testületi szakvélemény megállapításaiból, illetőleg a fellebbezési szakban csatolt e-mailváltásból kitűnően az értékcsökkenés címén előterjesztett igény érdemben is megalapozatlan.

A felperes nem vagyoni kárai körében az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta a keresetet érdemben, hiszen etekintetben az igényérvényesítési jog nem az engedményezési szerződésen, hanem a felperes személyhez fűződő jogainak megsértésén alapult (Ptk. 75. § (1) bekezdés). Az elsőfokú bíróság ítéletének indoklását e körben arra alapította, hogy az eljárás során kirendelt három szakértő közül kettő – köztük az Igazságügyi Műszaki Szakértői Testület – akként foglalt állást, hogy a gépkocsi meghibásodását nem gyártói hiba, hanem szakszerűtlen szerelés okozta.

Az Igazságügyi Műszaki Szakértői Testület aggálytalan szakvéleményéből megállapítható, hogy az elsőfokú eljárásban kirendelt **(szakértő 1 neve)** szakértő véleménye – mely a meghibásodás okát a feszítő görgő „túlfeszítésére” alapította – nem megalapozott, e lényegi szakkérdés eldöntése

szempontjából nem vehető figyelembe. Az elsőfokú bíróság vélhetően tévesen értelmezte a testületi szakvéleményt atekintetben, hogy a meghibásodás oka a szakszerűtlen szerelésre vezethető vissza, melynek során a hosszbordázott szíj fordítva került visszaszerelésre a vezérműszíj cseréjekor. A szakvéleményt etekintetben egyértelművé tette a felperes fellebbezéséhez csatolt e-mailváltás, melynek során a testület részéről eljáró **(szakértő 2 neve)** igazságügyi műszaki szakértő pontosította korábbi szakvéleményét. Eszerint a forgásirány-változást eredményező szerelés nem tekinthető szakszerűtlennek, erre vonatkozó előírás nincs, a hosszbordás szíj ugyanis nem forgásirányos alkatrész.

A szakértő megkeresésre adott válasza ugyanakkor megerősítette az eredeti szakvéleményt annyiban, hogy a szakszerűtlen szerelésre utalás azért történt, mert a jármű 120.000 km-es futásteljesítményénél cserélni kellett volna a hosszbordás szíjat, függetlenül annak valós futásától, korábbi cseréjétől. Ez összecseng a testületi szakvélemény 11. oldalának 2. bekezdésében foglaltakkal, amely egyértelműen rögzíti, hogy a meghibásodás nem következett volna be, ha a hosszbordás szíjat a jármű 120.000 km-es futásteljesítményekor elvégzett szervizeléskor az előírt módon cserélték volna. Téves tehát a felperes fellebbezése atekintetben, hogy a testületi szakvélemény az előzetes bizonyításbeli szakértői megállapításokat semmiben nem cáfolta, hiszen az utóbbi nem tulajdonított annak jelentőséget, hogy a perbeli gépkocsi kötelező szervizelőírásai ellenére a 114.000 km-nél elvégzett szervize alkalmával csak a vezérmű szíjat cserélték ki, a hosszbordás szíjat a feszítő görgővel együtt nem. A testületi szakvéleményből egyértelmű, hogy a meghibásodás oka nem a feszítő görgő esetleges gyári hibája, hanem a kötelező szervizelőírások elmulasztása, amely viszont az alperesek terhére nem róható. Miután nem az alperesek károkozó magatartása vezetett az állított kár bekövetkeztéhez, velük szemben a nem vagyoni kártérítési igény is alaptalan.

Megjegyzi azonban az ítéletábla, egységes a bírói gyakorlat atekintetben, hogy nem vagyoni kártérítés iránti igény érvényesítése esetén is bizonyítani kell a kár bekövetkeztét (eBDT1999. 45., BH2002. 24., BH2001. 110., BH2001. 12. számú eseti döntések). Ezzel összefüggésben a felperes pszichológus magánszakértői véleményt csatolt, amely számos ponton ellentmondásos. Így például az 5. oldalon megemlekedett vérnyomást és dupla adag vérnyomáscsökkentő szedését rögzíti, míg a 3. oldal 2. bekezdésben megállapítja, hogy a felperesnek előtte is magas vérnyomás szindrómája volt. Ugyancsak az 5. oldalon írja le, hogy a gépjármű meghibásodása előtt nem szedett szorongásoldót, 2010-től viszont Xanaxot kap, illetve hajnali pánikrohamai vannak, ezzel szemben a megelőző oldalon szerepelteti, hogy a felperes már korábban is terápiára járt, pszichiátriai gyógyszereket nem szed, nem is szedett, továbbá 1,5-2 éve már nincs pánikrohama. A 6. oldalon tényként állapítja meg, hogy a káresemény előtt emberi kapcsolatai harmonikusak voltak, majd azt követően megromlottak, a 3. oldalon viszont – ezzel ellentétesen – a házasságában megelőzően mutatkozó problémákra utal. Ilyen adatok mellett nem lehet megállapítani, hogy a káreseménnyel összefüggésben a felperes oldalán olyan fokú pszichés állapotromlás, immateriális hátrányokban megnyilvánuló személyiségi jogsérelem állt volna elő, amely nem vagyoni kártérítést indokolna. A kártérítés szükségképpen fogalmi elemei tehát az I. rendű alperessel szemben is hiányosak, ezért az elsőfokú bíróság helyesen döntött a kereset teljes elutasításáról.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesek másodfokú eljárásban felmerült eljárási költségét, amelyet az ítéletábla a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban állóan a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdései alapján állapított meg.

S z e g e d, 2015. március hó 20. napján

Dr. Kiss Gabriella sk.
a tanács elnöke

Dr. Bálint Attila sk.
előadó bíró

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla sk.
táblabíró